

Az igazi élet egy minden képzeletet meghaladó és felülmúló kihívás. Azok, akik ezt a képzeletünket meghaladó kihívást megérik magukban, és a nyomába szegődnek, rátalálnak a hivatásukra. Rátalálnak valamire, ami vezeti a képzeletük révén őket afelé a titokzatos valami felé, ami az életünket is idehívta erre a bolygóra. Ez a hivatás, az a hívás, ami az életünk értelmével és rendeltetésével összefügg, mindannyiunkat arra hív, hogy a lehető legcsodálatosabb életet éljük, a lehető legcsodálatosabb érzéseket éljük át, a lehető legcsodálato-

Grandpierre Atilla 89

A KÉPZELET KOZMIKUS ÁRAMERŐSSÉGE

Kolozsvári Grandpierre Miklós

sürrealista kiállításának

megnyitója

sabb világot építsük fel a belső világunkban - és ezt senki és semmi sem akadályozhatja meg, ha érezzük a hívást, és rajta vagyunk, hogy ezeket a képeket, ezeket az érzéseket a belső világunkban értékeljük és megajándékozunk a figyelmünkkel. Ettől a figyelemtől, ami belső világunk Napja, ezek az érzések növekedni, virágozni kezdenek, és gyümölcsöt hoznak, mint ahogy az itt, ebben a teremben is történik: látható-hallható formákat öltenek.

A művészet, ahogy a régebbi korok emberei tartották beláthatatlan időkön át, isteni eredetű, a Világegyetemből, a Természet lényegéből, abból az alkotóerőből ered, amelynek az alkotásai vagyunk mi mindannyian, akárcsak ez a bolygó, és a csillagok, mindannyian. És ez az alkotóerő nem hagyott el bennünket, hanem továbbra is, miközben mintegy gyümölcsseit megteremtett bennünket, közben bennünk is hozzáférhetően tovább él, és bennünket is éltet, és ennek az alkotóerőnek vagyunk a megnyilatkozásai, úgy is mondhatnám, hogy egy kozmikus áramerősség él bennünk. S ha ezt a kozmikus áramerősséget érezzük, akkor haladunk a létteljesség felé, a kibontakozás felé.

Azok a képek, amiket itt láthatunk, összekötnek bennünket ezzel a túlvilággal, és egyfajta túlvilági erőművekként elevenedhetnek fel bennünk. Segítenek bennünket abban, hogy a saját életünket jobban kibontakoztathassuk, hogy értékeljük azt a szépséget, azt az erőt, azt a hívást, ami a létteljességből a legnagyobb szépségek és a legcsodálatosabb élet felé hív. Ebben lehetnek a társaink azok a képek, amelyek megtalálják az utat ehhez a csodához, ami az életünk csodája, a művészet csodája, annak a nagyobb egységnek a csodája, amit a művészet jobban, teljesebben fel tud fogni, mint a tudomány,

miközben mégis összefüggnek, nem is akárhogy. És ez nagyon érdekes! A művészet közvetlenül ennek a kihívásnak, az alkotóerő kihívásának jegyében fogant meg. Megnyílunk valamire, ami túlmutat azon, amit eddig ismertünk, belépünk az Ismeretlen világába. Ez itt a varázslat, a képzelet világa, a létteljesség világa. És mivel ez maga az alkotóerő, a teljesség világa, ezért az alkotóerő révén megérezzük valamit, ami benne van a világfolyamatban, a világtervben, s a művészet az, ami a létteljességet megragadva érzékeli, amikor megfogant benne a világterv megvalósulásának következő, itt és most esedékes vívmánya. A tudomány pedig ezt követi. Követi, mert a tudomány nem annyira az egészre irányul, mint inkább a lét-teljesség látható oldalaira, szorosabban kötődik a már megvalósulthoz, az ismert világához.

Nagyon érdekes, hogy az emberi alkotóerő összefügg a Nappal. Amikor a naptevékenység rendkívülivé válik, mint a Reneszánsz idején, akkor, ahogy kimutatták, először a festészet, és ezt követte a költészet, majd a tudomány alkotóerői indultak kiugró fejlődésnek. A művészet egyfajta húzóerő, nemcsak a tudomány számára, hanem a mi életünk megvalósulása, kiteljesedése, szépsége számára. Arra való, hogy életünket kiteljesítsük, hogy feltöltődjünk az élet szépségével, megerősödjön a törekvésünk, hogy életünket széppé tegyük.

Az az alkotóerő, aminek köszönhetjük, hogy itt lehetünk, az az alkotóerő hív bennünket arra, hogy az életünket kiteljesítsük a lehető legnagyobb, legcsodálatosabb érzések és képek között. Ezeknek a gondolatoknak a jegyében kérek most mindenkit arra, hogy lépjünk be a képzelet világába, töltődjünk fel ezzel a kozmikus áramerősséggel, és helyezkedjünk bele abba a világba, aminek ragyogásával megajándékozott bennünk Kolozsvári Grandpierre Miklós, és próbáljunk személyes kapcsolatot teremteni velük, hogy az életünkben valódi húzóerővé válhassanak.

(2016. február 26-án, Dunakeszi, Kőrösi Csoma Sándor Általános Iskola Galériája)

